

maal kan jeg ikke give, og det tilfredsstiller Dem rimeligvis ikke.»

Bjørn Hamre havde igen sat sin Hat paa Hovedet. Stokken stod plantet mellem hans Ben, og begge hans vejrbrunede Hænder hvilede paa dem.

»Det er Deres egne Samfundskrese, De her har haft for Øje, Godsejer Dihmer. Og selvfølgelig — Tilstandene i dem maa opvække Lede og Afsky hos ethvert rettænkende Menneske. Det er vist og sandt. Men De udtalte engang — og det Ord har jeg ikke glemt — De sagde, at nu havde Rigdommen i Aartusinder behersket Verden og fordærvet den. Nu var det fra den fattige Mand, Frelsen skulde komme.»

»Det Ord staar jeg ved endnu.»

»Saa maa De undskylde. Saa begriber jeg nu slet ikke Deres Optræden.»

»Nej, det gør De naturligvis ikke. De kan jo ikke tilgive Rigdommen, at den er rig, mens jeg bekender mig til den gamle Visdom: Jo flere Penge, des flere Plager.»

»Ja, det Sprikvort kender jeg nok. Det er de overfyldte Mavers Suk. Men det var ikke i den Mening, De i sin Tid brugte De Ord, jeg nævnede.»

»Aa jo, jeg har vist ogsaa dengang tænkt lidt paa den Nøjsomhed, der kan gøre Livet saa rigt. Men ellers tilstaar jeg gerne, at jeg har delt min Tids Overtro. Jeg har smilet af de gamle Guldmagere i